

Kadri Alit Sherifi

Tregime

Poetike

(2007)

Tregime

Poetike

(2007)

Në lamshin tand

*Po ta kisha forcën e durimit,
e të futem në lamshin tand
ta kërkoja fundin e fillimit
i mbështetur në njërin kand.*

*Sikur ta kisha vetëm durimin,
forcën e sajë nuk do ta doja
s`do ta kërkoja nga fundi fillimin,
por lamshin në dorë ta merje, dot` doja.*

*Dot` doja që lamshin ta merje në dorë,
t`kërkoje nga fundi fillimin e sajë
ta zgjidhje çdo nyje të lidhur më parë
të shohësh se dërrit s`i thuhet dajë.*

S`e gjen dot

*E kërkoje të shkretën pa pushim,
mendoje se duhet kërkuar!
e kërkoje se kishe edhe pak dyshim
ndoshta të pret, për t`iu afruar.*

*Nuk ishte dashuria, ajo që kërkoje,
se atë e kishe me vete në çdo hap,
por një shoq të kishe, atë doje,
kur t`ë duhej, e t`i duhesh-*

t`i shkonje me vrap.

*S`e gjete të shkretën as sot,
s`e gjete, dhe e kërrove kot
t`kërqosh një gjë që s`ke humbur,
e kërkon! Dhe nuk e gjen dot.*

Më thuaj ku është

*Ku është trëndafilja me erë!
për trupin tand me plot shije
që bukurisë sate i jep vlerë
e veshur në petkun e dijes?*

*Nuk e dua trëndafilën pa erë,
nuk i dua as gjërat pa shije
nuk e dua bukurinë që s'ka vlerë
s'e dua as pemën që s'ban hije.*

*Ku është buzëqeshja e yte e zgjuar,
ku është mirësia e Shpirtit që mban,
ku është fjala e bukur, e kulluar
më thuaj të lutem, ku është!?*

Dialog me mua

*U mendova kohë të gjatë,
dhe s`desha më t`mendoj,
por një dialog me mua,
vendosa unë të bëj.*

*Me fjalën e vërtetë,
ia nisa unë me mua
dot` jem thash i singertë,
por s`di kush u ngatrua.*

*Me mua u ngatrova,
që n`fjalën e parë
e lashë dhe s`e vazhdova
se s`munda t`a k`thej mbarë.*

Ishte vonë

Ishte vonë, kur e kuptova,

at` qëllim të prisht,

s`ish` çudi kur të pashë,

se ma bëje dhe me gisht,

por që vetes i k`she vëne

edhe një bisht,

ti fund e krye, pasqe qën` i prisht.

Të rri larg, që mos tët` prek,

n`damarin e thatë,

të rri larg që mos të thonë:

ç`paska qën i ngratë

të rri larg, se larg ke dashtë t`më kesh,

që t`flasish, e t`flasish dhe goja tët` zen lesh!!

Sot e njëqindvjet

*Është turp të them: dola në gurbet,
pas më erdhi gruaja, të mos rrija vetë
i morëm dhe fëmijët, në vendin e shkrete
ndrim i vendbanimit, por jo në gurbet.*

*I huaj kur erdha dhe i tillë kam mbetë,
nuk dot` jem unë ndryshe, sot e njëqindvjet
s`e kam parë në ëndërr, të jetoj si mbret,
por vetëm pleqërinë, unë t`a kem të qetë.*

*S`e kisha menduar, t`ndodh dhe kjo çudi,
se mund t`jem i huaj, për njerëzit e mi!!!
mbase tek njeriu, çdo gjë mund të ndodh
për gjërat që vdesin, mëndjen s`do ta lodh.*

K.A. Sherifi

09.01.2007 Neuhausen

„Faqeziu“

*T' jesh një shok, një mik` i mirë,
ta kesh zërrin pak të mpirë,
sy e vesh t`i kordinosh,
pak të flasish, e shumë t`dëgjosh.*

*N shtëpinë tënde miq u sot,
don t`udhëheq e t`bëhet zot,
t`thot halldup e t`bën tirran
për t`mirën tënde se t`ka xhan!*

*Kështu të don: një mik, një shok,
se përndryshe s`rini tok,
qënka plak, qënka i ri,
s`është` gjë tjetër, por „faqezi“.*

Ç`do gjë është e kotë

*Mos e qani ju o shokë, kohën që kaloi,
se janë shekuj për t`i qarrë, s`dini ku t`filloni!
të filloni nga fillimi, s`e di a e dini,
por një gjë unë mund t`ju them se aq lot nuk krijni.*

*Mos e qani as të sotmen, k`të mos e haroni,
se çfarë kohe na vjen nesër, për atë mendoni,
mendoni se ç`mund t`na gjejë, kështu si po shikon,
sepse syri lot`n e thatë, s`ka si e lëshon.*

*Duaje veten, që tët`dua, Zoti po na thotë,
që s`do veten, s`më do as mua,
për tjerat është kotë.*

K.A. Sherifi

13.01.2007 Neuhausen

Mirëupafshim

*Erdhi edhe ajo ditë që u pamë,
edhe folëm, edhe qëshëm edhe qamë,
nga malli që patëm sikur gjë s`thamë,
prandaj, shumë gjëra pathënë i lamë.*

*Ditët kalojnë, shpejt apo ngadalë,
afrohet dhe dita për t`u ndarrë,
jo lamtumirë, por sërish për t`u parrë
kurse zemra mbetet, pak sa e vrrarë.*

*Mirëupafshim, mirëmbetshit, rruga e mbarrë,
mirëupafshim në Tetovë ose Tiranë,
mirëupafshim atje, ku e kemi vatanë,
t`i themi dhe njëherë të gjitha q`i kemi thanë.*

K.A. Sherifi

15.01.2007 Neuhausen

Çudia njerëzore

*E di që ka njerëz t` çuditsëm në botë,
dhe prej atyre që befas jetojnë,
që punën s`e duan s` besojnë as në Zot,
por n` lojrat e fatit jetën e kalojnë.*

*E di që ka njerëz t` çuditsëm në botë,
që presin dhe vdekjen e tjetrit më shpejtë,
se është pengesë e injorancës në tokë,
se mirësia në zemër „urejtjen“ godet.*

*E di që ka njerëz t` çuditsëm në botë,
ku befas takimin me ty e kërkojnë,
që djerrën e ballit t`a shtrijnë për tokë
dhe borxhin e huaj në qafë t`a ngarkojnë.*

K.A. Sherifi

22.01.2007 Neuhausen

Sa e vështirë

*Që ta kuptosh, sa është e vështirë,
jetë e „mitarit“ në këtë hapsirë
përdore të drejtën e mendimit të lirë
mos gabo t`thuash ç`e paska mirë.*

*Që ta kuptosh si ndjehet ai,
nuk duhet „mitar“ të jesh edhe ti
vetëm mendoe kur friga t`kaplon
th`ret babën a nanën, dhe kush s`të dëgjon.*

*Kujdes dhe atëherë kur ti e afron,
shife në sy se ç`mund të mendon,
me zërin e butë, thuaja ç`don,
se pakujdesia dhimbje t`shkakton.*

Vdekja e babës

*At` ditë isha gati të ikja për Zvicër,
më ndali arësyeja që nuk e kuptova,
at` natë dhe më gjatë pranë babës qëndrova,
sa e pash` që e zu gjumi dhe unë u largova.*

*I qetë siç` mendoja u mundova të flejë,
herë djathtas, herë majtas më shponte një ndjenjë,
sikur më thoshte: rri zgjuar e mos flejë,
se fryma e fundit, kur del nuk jep shenjë.*

*Në çastin e fundit të gjithë i kish` pranë,
tre djemtë dhe vajzën, dhe gruan më një anë,
s`mund t` ish i pakënaqur dhe pa zë e qamë,
lamtumir`n e fundit, gjith bashk`ia dhamë.*

K.A. Sherifi

24.01.2007 Neuhausen

Pagjumësia

*Nuk kam unë më gjum siç` kisha dikurë,
nuk vjen e shkon shpejtë, sa çel e mshel sytë,
më pengon tik taku i orës në murrë,
por edhe jastëku më bëhet si gurrë.*

*Nuk kam unë më gjumë, dhe ora bie tre,
nuk më pengon nata, me hënën e re,
mos m` pengon gërhamat e komshiut pse fle?!
apo e panjohura që gjumi nuk më ze?!*

*Nuk dua t`ju them: pse unë gjumë nuk kam,
e di që dot` m`thoni: se unë vetë, nuk jam,
mund edhe të shtoni që s`qenkëm dhe tamam!
s`mendoj se unë ndryshe, për ju kisha thënë!..*

K.A. Sherifi

24.01.2007 Neuhausen

Me duarzbrazur

*Me duarzbrazur, u linda,
dhe fundin unë ndryshe s`e pres
me duarzbrazur fillova,
me duarzbrazur dot` vdes.*

K.A. Sherifi

25.01.2007 Neuhausen

Edhe njëherë si dikurë

*Eh! ç` kisha dashtë të mblidhemi edhe njëherë,
rreth tavolinës së shtruar me pemë e perime...
dhe gotat e mbushura, jo me birë, rakë apo verë,
por me ujin e ftohtë nga krrroi i rinisë sime.*

*Eh! ç` kisha dashtë të mblidhemi edhe njëherë,
dhe këngët e vjetra të Shpirtit t`i këndojmë...
që nëpër shekuj, në shqip janë kënduar çdoherë,
me respekt të veçantë t`i nderojmë.*

*Për ata që unë mendoj; të gjithë mungojnë,
kam mbetur vetë; por fotografitë e tyre i kam,
në tavolinën e vjetër, çdonjërin do ta vëndoje
dhe këngët e vjetra edhe njëherë t`i këndojmë,
këngët të cilat: vetëm unë mund t`i dëgjojë.*

K.A. Sherifi

25.01.2007 Neuhausen

Pasoja e sistemit

*Njëzet vjeç u bërre në monizëm,
që dhunën t`a mbillte përçdoditë
dhe pesë të tjera pas vdekjes vazhduan,
si pasojë e sistemit në traditë.*

*Pastaj filloi kjo: „paraloja“,
kështu e quaj unë „demokracinë“
kjo fjalë u dilte vetëm nga goja,
se truri s`ia njihite tradhëtinë.*

*Pesëmbëdhjet vjet kanë kaluar,
dhe akoma mbetët në paralojë,
s`e dini cillën valle duhet luar!
se edhe vallet i luani me gojë.*

Sindrom apo dështim

*Nuk e di se a mund t`a quaj „sindrom“,
për atë që njeriu s`mundet, por e kërkon,
apo t`i them se është vetëm dështim
i gjërave të pagjetura në kërkim.*

*Unë e di, e din ti, e din edhe ai,
e dimë të gjithë, por arsyeja na mungon
se t`paknaqur me vetëveten jemi
dhe kjo është ajo: që na pengon.*

*Jemi të shkurt`, të gjatë e mesatarë,
ashtu siç Zoti të gjithëve na ka falë
ta duam vetëveten, ta duam pandarë,
qofshim të shkurtë, të gjatë apo mesatarë.*

Hipokrizia

*Kur mua më ndodhi, ishte dimër,
kurse ty të ndodhi në pranverë,
për të gjithë një i ftohtë i papritur
edhëpse tjetrit i ndodhi në verë.*

*Të gjithëve na u pre ëndrra në mes,
nga dhuna, gënjeshtër a pamundësia,
por a jemi të fundit nga ky brez,
të prekur nga hipokrizia!!!*

*Jo! nuk jemi të fundit nga ky brez,
se ka ende që i mer malli!!!
si hipokrit zgjohen në mëngjes
dhe janë më të fortë edhe se djalli.*

Dija e forcës

*Forcë të kem, forcë unë dua,
pse!? mos më pyet se s`dua t`a them,
por; po qe kjo forcë si forcë në mua
edhe pa dije, i ditur dot` jem.*

*Dot` jet kjo forcë, „dija e ime“,
mbi dijen tande dot` ket pushtet,
gjithë bota forcën përdor si dije
dhe ti si i ditur po mbetesh vet.*

*Dija e forcës fare s`do mend,
se paraqitet vend e pavend
e kemi n` rrugë, e kemi n` kuvend,
por më e fortë është` n`parlament.*

Dështim

*Po u mungoj atyre atje,
tër kohës kështu mendoja,
e them me një fanatizëm,
se kështu të ish` e doja.*

*E prisja at` ditë pa-dyshim,
t`ua lexoj mungesën në ballë,
s`mendoja për ndonjë dështim,
se edhe ata kishin shumë mallë.*

*Dështim!?! të jem i singertë,
dështim për „sodrën“ time,
dështim për ktë t`padrejtë,
t`padrejtë ndaj vetes sime.*

Njëzetegjashtë

*Njëzetegjashtëvjet më parë,
erdhe në këtë botë,
dhe e thithe frymën e parë.*

*Ishe një bebe jo aq e mbarë!
si ditën, edhe natën,
e kishë me të qarrë.*

*U rrite me ndjenjë dhe dashuri,
ashtu siç` duhet dhe e do një fëmi.
njëzetegjashtë vjeçe ti u bëre sot,
të urrojmë gëzuar, gëzuar për shumë mot
rrofsh e qofsh e lumtur,
e lumtur në këtë botë.*

Erdhëm bashkë dhe s`u pamë

*Edhe unë vi, andej, nga ajo anë,
po nga ajo anë, nga erdhe edhe ti
ne aritëm bashkë, pse rrugës s`u pamë!
a thua që n` fillim na nisën të ndamë.*

*Ata që na ndanë dhe urdhërin që dhanë,
edhe njëri-tjetrin: t`shofim nuk na lanë!
ty në njërën anë dhe mua n`anën tjetër
është vazhdimësia e asajë kohe t`vjetër!*

*Atë kohë t`a lamë, tash jemi n`kët anë,
unë ktu kam një motër, kurse ti vëllanë
bashkë dot` punojmë e t`ndërtojmë kalanë
se pa strehë, pa bukë, këta nuk na lanë.*

*Ne kërkëuam ndihmë, ndihmë me na dhanë!
siç` kërkoi „Noli“ që t`ndërtoj vatanë...
ne jemi në pritje, Nolit nuk i dhanë,
po pritëm më shumë dot` jemi Nolijanë!*

*Unë fola për motrën kurse ti për vllanë,
jemi të një gjaku dhe kemi një nanë,
t`i bashkojmë forcat, ta ndërtojm vatanë
vetëm „Vetëvendosja“ e mban emrin nanë.*

*Forcën e pushtetit s`e kemi në dorë,
as fjalën e lirë askush s`e përdor,
ata që e kanë, janë perëndimorë,
qënkëan edhe sot, ashtu si gjithmonë.*

Kod i jetës

*Ishe i pambrojtur, se ishe një fëmi,
në duart e nanës, e ndjeje sigurinë
nga gjiri i sajë, e thithje dashurinë
nga ndjenja e shpirtit e këshe qetsinë.*

*Të rritesh i lumtur, i lumtur or bir,
për nanën dhe babën e vetmja dëshirë,
të jesh i urtë, t`punosh me nderë,
është kod i jetës që quhet „vlerë“.*

*Ne të pambrojtur një dit` mund t`jemi,
sepse pleqrinë përpara e kemi,
prandaj ky mund dhe kjo dëshirë,
që fundin e jetës ta kemi të mirë.*

Shpirti i vrarë

*Çdo gjë të bukur e dua,
të mirat i dua pamasë,
por rrob të bëhem nuk dua,
se Shpirtin nuk dua ta vras.*

*S`desha dhe kurë s`e ngacmova,
e kisha në mbrojtje çdoherë
për Shpirtin nuk ish` si mendova
kur bafas trokiti në derë.*

*Uh! Sa i rëndë ish` qortimi,
kur Shpirti përpara të mer
arsye t`natyrshme kërkoja,
kërkoja se isha në tmer.*

E drejta

*Dil, i thanë: dhe mbro të drejtën,
dil, s'e drejta ka dy fjalë,
dil, se mbrojtja ndaj t`padrejtës
kërkon „fallso“ dëshmitarë.*

*Kujt t`i them t`ma njeh të drejtën,
kur të drejtën e njohin pak!
të sulmon me të padrejtën,
t`ofendon, por gjen dhe shkak,*

*Mos të raftë t`a mbrosh të drejtën,
se e drejta s`mbrohet dot,
ai që e njeh të drejtën,
e pranon t`mos lodhet kot...*

Në atë vend me pluhur

*E bëra hap`n e parë, për një rrugë të gjatë,
në një rrugë prapa, në mosh`n e fëmirisë
atje ku dikurë, të gjithë loznim bashkë,
në atë vend me pluhur, në vendin e lirisë.*

*Ishte vend me pluhur, por bukuri e rrallë,
me natyrë të frskët, të qeshur dhe të gjallë,
këdo që taçoja, i flisja me shumë mallë,
për at` vend me pluhur, të bukur e të rrallë.*

*Po pse një grusht pluhur, se mora me vete,
atëherë kur ika, e s`i thashë lamtumirë,
dhe sot kur në moshën e thyer u gjeta,
t`ia ndjeja me mallë at` erë të mirë.*

Dikush tjetër vendos

Iku edhe ai.

*Nuk ishte shpresa e fundit që iku,
por iku.*

Ishte një pjesë nga jeta ime, pra ishte ai.

Iku edhe ai;

Që ma kujtonte kur unë e harroja.

Pra, iku ai.

*Dot` ikim të gjithë ashtu dhe siç erdhëm
pa dijen se vijnë!*

*Më duket se jemi një frut dashurie,
pra k`të kush e di!?*

*askush nuk e di. As unë, as ti, as ai,
por është një Zot që t`gjitha i di,*

Ai vendos për ne dhe vetëm Ai.

Një jetë për ty

*Për ty një jetë do ta jetojë,
por këtë për vete e dua,
e dua këtë jetë ta jetojë,
si provë të jetës për mua.*

*Një jetë për ty do ta jetojë,
siç e jetove ti për mua,
edhe më t`mirë do ta bëj,
se jetën për borxh s`e dua.*

*Po pata një jetë pas kësajë,
edhe ti do ta kesh; patjetër,
këtë s`duhet me ty që ta ndajë,
por t`mbetem një mik i vjetër.*

Mos u fut...

Mos u fut n`brendi

t`problemeve t`mia!

me prindët, fëmijët,

me gruan q`i kam!

Mos u fut në brendi

se dikur don të dalish,

por humb orientimin,

dhe fajtor mund t`më shpallish.

Më pyet për hallet,

si shok apo si mik,

që unë kur tët thëras

mos m`thuash ti ik...

Mos u zemëro

Mos u zemëro, që s`qenqë sot pranë meje,

mos u zemëro, që nesër s`do të jesh,

mos u zemëro, që s`ishe ti as dje,

por edhe mos qajë,

mos qajë pra,

por qesh.

Mos u zemëro, që sot pranë s`të kam,

mos u zemëro, se

unë vetë nuk jam.

Ato pak kujtime,

që i mbloodha n`jetë,

tani më shoqërojnë,

dhe nuk më lanë t`jem vetë.

Dua të nisem...

*Dua të nisem në një drejtim,
dhe të mos kthehem prap,
por vetëm të ndalem për pak pushim
dhe sërish të nisem me vrap.*

*Dua të nisem në një drejtim,
dhe të mos ndalem kurrë,
por vetëm po gjeta njerëzoren diçu,
qoft edhe vetëm një gur.*

*Dua të nisem në një drejtim,
dhe njerëz nuk dua t`takoj!
por vetëm njerëzoren ta marr si jetim,
dhe jetën me të ta jetoj.*

Nuq e di...

*Nuq e di se ç`kisha mund tët them,
të të them se Shpirti po më dhemb,
apo ndoshta ktë s`duhet t`a them,
se s`mund ta ndjesh at dhimbje,
që Shpirti im e ndjen.*

*Nuq e di! dhe s`dua gjë tët them,
s`du`as t`heshti, se `dhe heshtja dhemb,
mirëpo derën heshtjes dot ja çel,
që po deshti ajo lirshëm le të del.*

*Nuq e di, por prap dua tët them,
kur ty Shpirtin dhimbja ta rëmben,
unë i qetë nuk mund që të jem, se
Shpirti - Shpirtin në dhimbje e ndjen...*

Befas dhe papritur

*Një ditë të erdha befas dhe papritur,
ashtu siç erdha papritur, u befasova,
se në fytyrën tënde s`vëreja gëzimin,
por turbullirën e një shqetësimi.*

*Nuk e di pse erdha befas dhe papritur,
s`e di se ç`më duhej mua befasia,
mos ndoshita e doja që fytyra e ndritur,
t`reflektonte bukurinë nga thellësia?*

*Nuk e di pse erdha ashtu papritur,
s`e di se ç`befasi unë kërkoja,
e di se një është: fytyra e ndritur,
dhe tjetra është: se ç`del nga goja...*

Katundari

*Katundar jam unë, i lindur në katund,
kështu i thonin vendit ku u linda unë,
u rrita në qytet, por mbeta katundar,
se ata t`qytetit s`më thonin qytetar.*

*Aty ku u rrita, kishte dhe sherli,
por kush ishin këta! atë nuk e di,
mos janë katundar, t`lindur në qytet,
që sherin trashëgim e kanë në gjen të vet!?*

*Unë jam katundar, "fundamentalist",
me një botë të vogël, ku jam dhe artist,
kam qenë katundar e i till kam mbetë,
jam edhe kërenar, që jam katundar...*

Vetëm një gjë

*Vetëm një gjë e dua në jetë,
por jo veç për mua se s`dua t`jem vetë,
për të gjithë njerëzit në këtë botë,
të kenë të drejtë të jen dhe një votë.
Vetëm këtë gjë e dua në jetë,
që çdonjeri t`flet në gjuhën e vet,
t`mos i merret e drejta të quhet njeri,
qoftë i bardhë, i kuq a i zi.*

*Bëne këtë gjë të mundur o Zot,
që njerëzit n`mes vete si njerëz t`jetojnë,
dhe nënat e shkrëta t`mos derdhin më lot,
për vrasjet e këta që ndodhin në botë.*

Vetëm këtë gjë e dua o Zot.

S'i gjeta kurrë

*O sa ju dua o njerëz të mirë,
që s'u takova, por n'vesh më ka hyrë,
që t'mirën e tjetrit e mbani si vlerë
dhe nderin në qiell e ngreni me nderë.*

*Ku janë këta njerëz, m`thuj o njeri?
ku mun`i gjejë? Kush mund ta dijë?!
një m`tha u plaqa! e si gjeta kurrë,
ku janë këta njerëz pa m`thuaj o burë?!*

*Ata që kockën me vete e kanë!
të mirën në ballë të shkruar e kanë,
dhe në më pyet se kush e lexon?
t`them vetëm ai që veten e don.*

Nuk kam problem

*Nuk kam problem, fare nuk kam,
i bie gjoksit, k`cen gjer n`tavan,
kush ka problem, vet e ka mbledh,
vet e ka ba, vet le ta zgjedh.*

*Kur ky azgan preket n`kuriz,
i bie dhe zilja në trurin kokrriz,
si problem t`vetin nuk e pranon,
kërkon dikend që t`a ngarkon.*

*Për këtë problem, t`jetrin fajson,
me ofendime për zgjidhje mendon,
mirëpo kur truri nis mirë t`i punon,
nuk i vjen turp që falje t`kërkon.*

Shpirti s`plaket kurrë

*Njeriu lind dhe nëpër vite kalon,
jetën e bukur e don t`a jeton,
sa është i ri, asgjë s`i pengon,
por vjen ajo ditë, që don të ndryshon.*

*Ç`don të ndryshon i shkrete njeri,
të ket shëndet, a don pasuri!
mos ndoshita s`don të plaket kurrë,
por gjersa t`vdes, të mbetet i ri!*

*Për k`to dekada, që ti i kalove,
në ftyrën tënde shumë rrudha numërove,
të shkurtë, të gjatë, të trashë e të hollë,
dhe secila rrudhë në vete një shkollë.*

*Të qesh shëndet dhe jetë të gjatë,
me nipër e mbesa që janë një dhuratë,
në jetën tënde qëndrove si burë,
dhe Shpirti yt nuk plakët kurrë.*

K.A. Sherifi

13.05.2007 Neuhausen

Kur unë isha i ri

*Në kohën kur unë, isha i ri,
këndohej shqip, këngë për dashuri,
këndonte shqip, gjithë kombi jonë,
i ndarrë me kufi, n`ballkanin lindor.*

*Në shqip edhe sot kto këngë i dëgjon,
por pastër shqip rrallë kush i këndon,
n`qytet nuk dëgjon gjë tjetër or vëlla,
vetëm një zhurmë me këngë tallava.*

*Në kohën kur unë, isha i ri,
nuk e shijova siç duhet lirinë,
që ta fitoja nuk kisha fuqi,
s`kisha as krahë nga nana Shqipëri.*

*Në kohën kur unë, isha i ri,
dëshirë e madhe të ishim një,
po këtë të drejtë kush na e ka marrë,
t`mos jemi bashkë, e t`jemi të ndarë?!*

*Sot mes shqipëtarëve nuk ka kufi,
por prap të ndarë nëpër parti,
që shajnë njëra-tjetrën zi e ma zi,
m`duket se kurrë s`dot jemi një.*

*Me fjalë banale dhe t`shara pa mend,
nuk mund të zgjidhen problemet n`kuvend,
pra, thirre vetëdijen o popull me nder,
se jemi shqiptar dhe s`jemi pa vlerë!.*

Në pleqëri i ri

*A ka njeri që s`don,
të arrijë n`pleqëri,
por për ktë s`mendon,
gjer sa është i ri.*

*S`ka njeri që s`don,
të arrijë n`pleqëri,
don dhe një gje tjetër,
të duket i ri.*

*Dua edhe unë,
të arrijë n`pleqëri,
t`jem një plak me rrudha,
tamam një njeri.*

Yllit që dot dalë

*Çdoherë më fascinonin,
kur shihja yjet në qiell,
në netët pa gjum,
nga vapa e ditës me diell.*

*Në gjithë atë hapsirë,
me yje dhe pafund,
një vend të veçant,
e kërkoja dikund.*

*E kërkoja për vete,
t'ia vë emrin tim,
yllit që dot dalë,
kur t'ikë unë n'amshim.*

Rrena e vërtet

*Nastradin Hoxha na doli pazarit,
diçka në vesh i thënka gomarit,
njëri e sheh dhe prapa i shkon,
se ç`i tha gomarit, don ta kupton!*

*Selamualejkum, alejkumselam,
po përshëndeten këta dy mysliman,
të lutem më thuaj, o efendi,
ç`i the gomarit, a mund ta di!*

*Siç është i njohur në at` mjedis,
Nastradin Hoxha një renë ia ujdisë,
vazhdon me punë të endet në pazar,
flasin për rrenën, por ky nuk ia var!*

*E këru pazarin ky efendi,
t`merr dhe gomarin, t`ik në shtëpi,
rrugës andej se ç`dot dëgjoj,
flisnin për rrenën që ky e lëshoj.*

*Nastradin Hoxha bën shehadet,
mendon për rrenën, për rrenën e vet,
i bie mendjes njëher vërdallë,
ç`ndodh thot: me mua! mos jam budallë!*

*Gjë Nastradinit më nuk i mbet,
por t`i zë besë rrenës së vet,
edhe gomarit këtë ia tregon,
që ai ndryshe mos të mendon.*

*Kto gjëra kanë ndodhur në kohën e tij,
t`thuash i vetëm për kto ndodhi,
meqenëse rrena ka qenë e rrallë,
dhe njerëzit atëherë me këtë janë marrë.*

*Janë marrë me te, gjithë bota mbarë,
kush është ky bur, ky dijetar?
merren dhe sot, por qeshin më kot,
nuk ndalet kush që ta kuptoj dot.*

*Nuk ka qenë Hoxhë, as titull Prof,
por unë mendoj, se ishte filozof,
e pse kështu mendoj, ja po e them,
gjersa ju qeshni, mua Shpirti m`dhem.*

*Sot kemi njerëz me tituj gjithkund,
që i kanë blerë me pare, pa mund,
rrena për ata është bërë e pandarë,
është dhe si titull, në rreshtin e parë.*

*Sot të vërtetat ndodhin shumë rrallë,
me këta kush merret mund t'jet budallë,
me që shumica çdoherë fiton,
rrënë i drejti nuk e kupton!!!*

*Për fund një fjali dua ta them,
kur tjetri vuan mos thuaj „ç`më dhëm“
prandaj të lutem kjo pak kujdes,
se nuk është Shpirti ai që vdes.*

S`jemi të kënaqur

*S`jemi të kënaqur, kërkujm më mirë,
themi se jeta është e vështirë,
nga vështirësia që nuk e durrojmë,
marrim dhe rrugë, kufi t`kalojmë.*

*Sa jemi t`ri me plot energji,
jemi dhe t`aftë të bëjmë çudi,
në bor e në shi, ditën t`punojmë,
dhe jetën e natës t`mos e harrojmë.*

*Mendoj se jemi të kënaqur tani,
kur kemi nevojë, marrim kredi,
krijojmë familje, lindim fëmijë,
por nuk e vërejmë se s`ka harmoni.*

*Nuk e vërejmë më t`madhen çudi,
se ç`do të ndodh me brezin e ri,
çfarë edukate ka për të marrë,
a është e mundur kjo t`blehet n`pazar!?*

*S`e vrasim mendjen kur kemi shëndet,
se çfarë befasishë mund t`kemi në jetë,
këmba e dora mos na punojë,
as syri dritën t`mos e dallojë.*

*Mua s`më duhet më shumë pasuri,
sa miliona më bën një sy,
sa bën një këmbë, e sa bën një dorë,
jam milioner, në shi e në borë.*

Motra për vëllanë

*Sa larg që je ti or vëlla,
por motra afër gjithmon të ka,
mjafton që sytë t'i mbyll për një kohë,
dhe fytyrën tënde të qeshur ta shoh.*

*Sa larg që je, e unë afër të kam,
mbi retë e bardha mendoj se jam,
jam si një engjull që fluturoj,
dhe fytyrën tënde të qeshur kërkoj.*

*Sa larg që je, kjo nuk më pengon,
që s'mund të vij, gjë nuk ndryshon,
të jesh i fortë, të qesh shëndet.*

Ktë e don motra për vëlla të vet.

Një vend i rrallë

*Është një vend me lule shumë,
lule të bukura, por pa erë,
një vend i mbrojtur nga bota mbarë,
vend i pasur, me shumë vlerë.*

*Kuzhin e pasur, s`e gjen askund,
një menu me lloje shumë,
kur provon, atëherë kupton
se është pashije, si gjellë, si brum.*

*Është një vend, demokratik,
me njerëz vetëjak dhe antipatik,
mbi shtatëqindvjet në pavarësi,
por janë të mvarun nga shpirti i zi.*

Me një qershor

*O ju fëmijë, të bukur e të mbarë
ju o engjij të kombit Shqiptar,
kudo që jeni, të jeni të parë,
e ardhmja e kombit me zemër të bardhë.*

*E bardhë është zemra, me Shpirtin e bardhë,
kështu e kanë pas dhe fëmijët e parë,
kështu do ta ken dhe fëmijët që vijnë,
por ju dikurë s`dot jeni fëmijë.*

*O ju fëmijë të bukur Shqiptar,
edhe unë sot me ju jam kërenar,
qofshi kërenar edhe atëherë,
kur t`bëhi bura, t`jeni me nderë...*

Kundërshtarët e jetës

*Që arin ta zotrosh frikën,
je i kjarët në mendim,
se kjarësia e mund frikën,
por t`verbon dhe t`len pandihmë.*

*Ta jep forcën e pushtetit,
 Kurse forca gjë s`tmëson,
 të mban larg nga realiteti,
 shkron në humbje, por s`pranon.*

*Je i humbur me këtë forcë,
 mirëpo dijen mos e humb,
 vetpërmbajtjen pra kërko,
 se forca dijen e vë n`plumb.*

*Një pjesë t`jetës e kalove,
ku mësove si t`veprosh,
dhe gjith barën e shkarrove,
që n`pleqri i qetë t`jetosh.*

*Në pleqri nuk ke më frikë,
as pushtet më nuk kërkon,
pret nga dera t`vjen një mik,
për gjërat tjera nuk mendon.*

*Mos e len ktë t`shkoj n`haresë,
por as lodhja tët mundon,
s`i thonë jetë po s`pate shpresë,
as qetsinë k`shtu s`e fiton...*

Gruaja e keqe

*Njëri u nda nga shoqëria,
se gruan xheloze e kishte,
sa herrë që dilte nga shtëpia,
të shkretit me za i briste.*

*Shokët shumë mirë këtë e dinin,
të sharat dhe kta i kanë marrë,
kur shkonin tek dera ta thirnin,
t`venin së bashku në pazar.*

*Gruan e shokut papritë,
sëmudja e rrandë e godet,
s`bëri më shumë se dhjet ditë,
iku dhe shokun la vetë.*

*I shkëreti kishite të keq,
vizitat i vinin pandalë,
po ç`pati që iku ky dreq,
shokëve u thoshte ngadalë.*

*Shokët s`e lanë pa ia thanë,
po ishte e keqe, mor xhan,
ishte e keqe sa s`ban,
por dhe më keq më ka lanë.*

*O bura duroni ju gratë,
bëni dhe lutje në Zot,
që jetën ta ken më të gjatë,
se buri pa grua është i ngratë.*

Kush është fajtor

*Kurrë! s'është njeriu fajtor,
por njeriu, njeriun fajëson,
gishtat ngatërohen në dorë,
ngatërohet dhe zorra me zorrë.*

*Prindët që rrugën gabojnë,
dhe pun të pandershme punojnë,
të tjerët fëmijët fajësojnë,
është i filanit i thonë.*

*Kur ndodh që fëmijët t'gabojnë,
rriten dhe nuk kanë respekt
edhe pse prindët fajësojnë,
asnjërin ndërgjegjja s'e vret,*

I kuptova mbrapsht

*Sikur të kishë edhe një gojë pas qafe,
dhe të më flisje me të dyat bashkë,
do të kuptoja vetëm aq sa të kuptova,
se çdo fjalë tënden e merja mbrapshtë.*

*Nuk ishte faji im që kështu mendoja,
s'e di se ç'faj mund të kishë dhe ti vetë,
flisje për gjërrat që kurrë s'i përjetova,
për gjërrat që ti i përjetove në jetë.*

*Erdha në një moshë kur duhet ta dij,
pse unë në jetë ndryshe u sprovova,
mbeta pa çerdhe, mbeta pa shtëpi,
se fjalët e tua, mbrapsht i kuptova.*

I kuptove mbrapsht

*Sikur të kisha edhe një gojë pas qafe,
dhe të të flisja me të dyat bashkë,
do të kuptoje vetëm aq sa kuptove,
se çdo fjalë t'imen e merje mbrapshtë.*

*Nuk ishte faji yt që kështu mendoje,
s'e di se ç'faj mund të kisha dhe unë vetë,
të flisja për gjërrat që kurrë s'i përjetove,
për gjërrat që unë i përjetova n'jetë.*

*Erdhe në një moshë kur duhet ta dijshe,
pse ti në jetë ndryshe u sprovove!?
mbete pa çerdhe, mbete pa shtëpi,
se fjalët e mia, mbrapsht i kuptove.*

Këndoe një këngë

*Çkado që të ndodh me mua,
të lutem për durim,
mos kërko fajtor për mua,
fajtori është jetim.*

*Nëse ndodh që të sëmurem,
kjo në jetë m`takon,
nuk mendoj me te të mburem,
se jeta çdoqënd e sprovon.*

*Edhe nëse m`ndodh gjë tjetër,
nuk të them vajto,
por kujtoe koh`n e vjetër
dhe një këngë këndo.*

Jam në dyshim

Pse duhet të thuash se qenkam unë gabim!

kur unë nuk të pyes, por të jap mendim!

nëse ti mendimet, s`don dhe s`i pranon,

pse më sulmon mua, përse më shqetëson?!

Që je në dyshim dhe mizën ke ndër k`sulë,

s`i thuhet gomarit, na qenka një pulë,

nuk i thuhet lopës është dinosaur,

as i thuhet gruas se na qenka burrë.

Nëse jap mendim, nuk e jap me vulë,

sot m`bën të mendoj: a është` pula –pulë!

unë e di që lopa s`është dinosaur,

mirëpo jam në dyshim, që burri është burrë.

Kujt i duhem

*Kujt i duhem unë sot,
kur fuqia më ka lanë,
pëveç gruas që më thot:
unë pa tye jetë nuk kam.*

*Po kush tjetër ka nevojë,
në këtë gjendje që unë jam,
kur s'ka si t' më shfrytëzojë,
se fuqia më ka lanë.*

*Unë i duhem vetes time,
dhe ca tjerëve që i kam xhan,
por mbi të gjitha i duhem Vjolës,
se ajo me Shpirt më mban.*

Kur flasim dy vetë

Si duhet t'flasim për dikënd tjetër?

e kam fjalën për një njeri,

qoft i gjallë apo i vdekur,

një plak i thyer a një fëmijë.

S'është absurd kur rijnë dy vetë,

me njëni - tjetrin kuvendojnë,

dhe kta flasim për një të tretë,

që mund ta shajnë dhe lëvdojnë.

Nëse flasim për dikënd,

që e njohim, i japim vlerë,

ndodh shumica të ndikon,

edhe t'ndershmin e bëjm pa nderë.

Kur ti flet

*Kur ti flet unë dua tët` dëgjoj,
kur ti flet mua sytë më mbushen plot,
se vetëm prej teje mundem ta kërktoj,
dashurinë e ngrohtë që mua m`duhet sot.*

*Kur ti flet unë dua dhe tët` shoh,
jo n`imagjinatë, por të të kem pranë,
ta shoh at` fytyrë se si të duket sot,
që ta krahasoj me ftyrën q`e kam lanë.*

*Ndonjëherë më duhet vetëm të mendoj,
që sensin e gjashtë nga truri im t`a zgjoj
n`përqafimin tim tët` parafyryroj,
se këtë Shpirt të vrarë me ty e shëroj.*

Gjurmëve të nanës ...

*U rrita oj nanë, por nanë ty s` të thash,
që ditën që u linda, diku m`kisha dhanë,
të rritem si fëmijët që prindët i kanë pranë,
në gjirin e ngrohtë që e ka një nanë.*

*U rrita oj nanë, u rrita me mungesë,
dhe një ditë kuptova për nanën e vërtetë,
u bëra e fortë të r`zoi dhe çdo pengesë,
tët` takoj në jet, përpara se të vdes.*

*Gjashtëmbëdhjetvjeç u bëra oj nanë,
dhe doja ta dija se ç`prejardhje kam,
e gjeta edhe derën, desha të jem pranë,
por ti s`më dëgjove se ç`kisha për të thanë.*

*Më thuaj të lutem, të lutem oj nanë,
kur më kishë n`bark, n`mendje ç`të ka ranë?
kam qenë e lëvizshme, pa gjum të kam lanë?
a ke qenë e lumtur që dot bëhesh nanë?*

*Më thuaj për çastin kur dola në jetë,
a s`e kishë ndjenjën e nanës së vërtetë!
kur më more n`trup e unë kërkjoja gjinë?
s`të punoi ndjenja e nanës për fëminë!!!*

*Mendove se mund t`flas, kur bëra njëvjeç?
dhe se emrin nanë në gojë e kam pas?
po kur shkova n`shkollë, në klasën e parë?
edhe se dot rritem me një Shpirt të vrrarë?!*

*Isha shumë e re dhe në „rrugë pa rrugë“,
por nuk isha vetë, kishite shumë si unë,
gjithë adoleshent kërkonim një gjë,
hormonin e kënaqsisë ta futnim në punë.*

*S`dinim që hormoni prodhohej në tru,
prandaj e kërkonim rrugëve pa rrugë,
n`alkohol, cigare, por edhe më zi,
marihuanë, kanabis edhe ekstazi.*

*Nën ndikim të drogës, pa vetdijen time,
s`e kisha idenë se ç`ishin këto shqetsime,
ndjeja një ndryshim n`barkun tim si grua,
kjo ndjenj më përzihej dhe s`disha se ç`dua.*

*Kishte dhe momente kur të ndjeja n`bark,
herë më dukesh` afër, herë më dukesh` larg,
lëvizjet q`i bënje, më bënin të mendoj,
shqetsimet e mia edhe ty t`shqetsojnë?*

*Kur të shoh si dukesh e kam dhe më leht,
veprimin më t`mirë e kam bërë në jetë,
që të dhash të rritesh n`gjirin familjar,
dhe një ditë të ecish në një rrugë të mbarë.*

*Dua të të them, se pasqe sytë e mi,
kurse në qëndrim si baba, si ti,
ishite burë i mirë me një Shpirt të butë,
por jeta e tij ishte shumë e shkurtë.*

Aty ku bëra hapin e parë

*S`isha i tepërt aty ku jetoja,
mirëpo n`at vend nuk isha i qetë,
s`e di ç`më pengonte, s`e di se ç`doja,
s`e di a mos doja të isha vetë!*

*Prandaj vendosa të ik që andej,
pa e vra mendjen se ç`rrugë dot marr,
të ndalem në vendin që dot më pëlqej,
që t`nis nga fillimi si n`klasën e parë.*

*U nisa që t`bëja një rrugë pa kthim,
mirëpo s`e disha ç`drejtim kisha marrë,
dhe rruga më sollë drejt vendit tim,
vendin ku bëra dhe hapin e parë.*

Ditë e vështirë

*Sot është një ditë e vështirë për mua,
e kam një siklet, por arsye nuk kam,
nuk është një ditë që erdh pakujtua,
por dita që duhej tët kisha unë pranë.*

*Edhe po gjeta arsyen që duhet,
unë me arsyen i knaqur nuk jam,
edhe çdo fjalë është e tepërt për mua,
edhe t`mendoj fuqi më nuk kam.*

*S`dua as lotit unë rrugën t`ia ndal,
as ndjenjës time plagën t`ia shtoj,
me lot në sy dhe Shpirtin e vrrarë,
të them të dua o engjull i bardhë...*

Kush jam ti

*Gjuha shqipe gjuhë e bukur
dhe e pasur mjaftë,
n`çdo gjuhë t`botës që të flasim
jemi edhe t`aftë.*

*Gjuhën turke shpejt mëson,
një gjuhë pa gjini,
se turku pyetjen kur ta shtron,
t`pyet kush jam ti.*

*Nëse fëmijëve tanë, n`gurbet,
shqipen s`ua mësojmë,
do të flasin shqip si turku,
dhe s`do t`i kuptojmë,*

Asgjë s`pashë me sytë e mi

*Nuk je ti fajtor i gabimeve të mia,
nuk je as shkakhtar i dështimit tim,
unë jam vetë fajtor i shqetsimeve t`mia,
sepse shumë të fortë kisha unin tim.*

*Ti m`trgoje fundin, unë shihja fillimin,
dhe atë s`e shihja unë me sytë e mi,
kur arrijta n`fund harrova fillimin,
sepse edhe fundin s`pashë me sytë e mi.*

*Nuk i shihja gjërat ashtu sikur ishin,
sepse unë kërkoja t`shoh me sytë e tua,
kështu që më ndodhte të shihja dyfishin,
çdo gjë t`shoh për tjerët dhe asgjë për mua.*

Puna dhe jeta

*Jeta është punë dhe puna është jetë,
me punën e ndershme kurrë nuk je vetë,
kur ti punon të thonë punë e mbarë,
Shpirti kënaqet, dhe vetë je kryenar.*

*Para se t'flasësh njëherë mendo,
t'mos thuash fjalën që tjetrin shqetson,
por fjalën e bukur me shumë dashuri,
ashtu siç duhet të flet një njeri.*

*Kur të punosh është mirë t'mendosh,
se mbi njëqindvjet mund të jetosh,
por kur të flasësh, të kesh kujdes,
mos është fjalë e fundit dhe pastaj vdes!.*

Edhe mua më erdhi rradha

*Më erdhi dhe mua rradha një ditë,
një gzim të veçantë të përjetojë,
hapa portën e madhe t`shtëpisë,
që çdo kalimtarë të dëgjoj.*

*Pastaj i thirja të merrnin pjesë,
dhe t`gzohen sëbashku me mua,
se gëzimi bëhet me çdo njeri,
në tavolinën e shtruar.*

*Gëzimi nis, dhe dikur mbaron,
të bie një vdekje apo sëmundje e ti vuan,
dhe vuajtjen s`e ndan me çdo njeri,
por vetëm me ata që i do dhe të duan.*

Në përvjetor

*S`e di a duhet falje tët kërktoj,
tët them më fal oj nanë,
më fal që vetëm ty s`të tregova
se do të ik` dhe s`dot më qesh më pranë!
Nuk mund falje tët kërktoj,
se unë prej teje nuk ika oj nanë,
nuk ishte as dëshira e ime,
as rradhën s`e kisha dot thojë moj nanë!
S`më morri njeriu siç themi moj nanë,
por shkakë që prek,
dhe emrin shkaktar t`ia lamë,
e t`jemi të ndjekur nga shkakë n`kët jetë,
që shkaktarin me shkak, shkaktarin e vret.
Një shkak i shkaktarit isha dhe unë vetë!!!*

Jonjeriu s`bëhet njeri

Nuk mund ta kuptoj prandaj edhe pyes?!

Si është e mundur?!

Që sot një njeri k`shtu të mendon?!

Si është e mundur t`mos ket kujdes,

dhe një mitar në Shpirt ta lëndon?!

☆ ☆ ☆

Nuk është e mundur!!!

Që sot një njeri k`shtu të mendon!!!

Por është „jonjeriu“ me shpirtin e nxirrë,

që ndaj mitarit kujdes nuk tregon!

Dhe që mirësia e tjetrit ndaj tij,

urejtjen ia shton...

dhe jonjeriu s`bëhet njeri,

prandaj edhe vrasja i bën kënaqsi...

Fjala e lirë

*E kërkoj të drejtën time,
ate t`fjalës lirë,
siç mendoj ashtu ta them,
qoft keq ose mirë.*

*Të pranohet si mendim,
i imi personal,
pa qëllim që t`ket ndikim,
apo t`jet banal.*

*Fjalën time që s`pranon,
si një fjelë të lirë,
po e thash siç ti e don,
s`mund t`a them në ftyrë.*

Lindim që t`vdesim

Kemi lindur që t`vdesim

dhe t`ringjallemi përsëri,

por jo në këtë botë të rreme,

por në botën e pavdekshisë...

K.A. Sherifi

04.07.2007 Neuhausen

Hallëxhii

*Kujt t'ia qajë unë hallin tim,
kujt mund t'i them se ç'hall unë kam,
kush dot m'dëgjojë, kush është ai trim,
një shok, një mik, sot kush ka durrim!?*

*Një miqiu ia qava një hall njëherë,
më dukej e kisha si mik me nderë,
por kur m'dëgjoji iu duka pa vlerë,
unë u zhgënjeva, ai mbeti i mjerë.*

*Më shkoi mendja tek shoku i vjetër,
që t'mirat e t'krijat me te i kam ndarrë,
që s'bashku me te kam qesh e kam qarrë,
por dhe shumë halle kam zgjedhur më parë.*

*Edhe këtë hall atij ia tregova,
por mbet i paknaqur me at vendim,
a s'më kuptoi, apo mirë s'ia sqarova!
prej miqëve t'vet kish kërkuar mendim.*

*Kanë thanë se shoqu është si vëlla,
dhe unë kësajë fjale besë i kam zanë,
se ç'mundet shoqu për shoqun të ban,
nuk mundet vëllau t'bën për vëllanë.*

*Sot kush ka hall në vete ta mban,
me shoqun, me mikun të pin e të han,
më shumë se kaq t'mos bën as me vëllanë,
po halli që mbetet me këtë mund ta ndanë?!*

Syri i pangopur

*Nuk e kam dashtë ndonjëherë vetminë,
as që ndonjëherë për të kam menduar,
por m'u dha rasti dhe unë mbeta vetë,
që t'i vërrej gjërat që s'i kam kuptuar.*

*Ca gjëra që s'i kisha i doja që t'i kem,
me çdo kusht i doja edhe sot e them,
se dikush i kishte, i doja edhe unë,
por s'më shkoi mendja se sa mund të dhemb.*

*Të gjitha sot i kam, por s'më hynë në punë,
thjeshtë ish` një dëshirë, t'i kisha dhe unë,
dikurë një fëmi, sot në moshë një burë,
i bëra për syrin që nuk ngopet kurrë.*

T'mësojmë për dashurinë

*E kuptova që e din se ç'është dashuria,
edhe atë që s'kë bërë kurrë dashuri,
prandaj të lutem tani tek unë eja,
dhe sëbashku dashurinë ta fillojmë.*

*Të nisim nga e panjohura, nga fillimi,
nga ajo që s'e shohim, por e ndjejmë,
dhe të kthehemi përsëri nga fillimi,
që ta kërkojmë deri sa ta gjejmë.*

*Do ta gjejmë, por duhet të kemi durim,
ngacmimet durimin na e shtojnë,
t'vazhdojmë edhe pse bëjmë ndonjë gabim,
se edhe dashurinë nga gabimet e mësojmë.*

Engjull i im me fletë

*Dua një kangë t`këndoj,
një kangë të pakënduar,
me zë të butë t`filloj,
një këngë që s`ka t`mbaruar.*

*Një këngë për ditëlindjen,
që i mbushe trembëdhjetë,
kujtoj me mall këto vite,
që mua më dhanë jetë.*

*Të rroshtë njëqindnjë,
e lumtur t`jesh në jetë,
me këngën më të bukur,
o engjull i im me fletë.*

Në këtë botë

*Në këtë botë sa jemi vdesim të gjithë,
Një është i pavdekshëm, por nuk është njeri,
vdesin pleq,
vdesin të ri,
si bura e gra,
vdesin dhe fëmijë,
vdesin të pasur,
vdesin të varfër,
vdesin lypsarë,
pra vdesin pandarë,
vdesim se lindim dhe lindim për t`vdekur,
Ai që vendos, me këtë s`është i prekur.*

K.A. Sherifi

25.07.2007 Neuhausen

Ti e meriton

*Ti erdhe dhe hyre pa dashje n`jetën time,
ti edhe zemrën mua m`a kaplove,
si t`sillesh ndaj meje ti shpejtë e kuptove,
ti ishe një rrebele, por këtë s`ma tregove.*

*E dije çdoherë se ç`më duhej mua,
ti dije të heshtje kur isha i hidhëruar,
t`kam thanë e të them se sa fortë të dua,
ti ishe dhe mbete një rrebele për mua.*

*Unë një amanet dikur ta kam lanë,
kudo nëpër ndeja këtë e kemi thanë,
dua edhe n`letër kjo të jet e shkruar,
se është një amanet që s`duhet harruar.*

*E kam me dëshirë që i pari t`vdes,
ma mer edhe mendja se kjo mund të ndodh,
jam vet dëshmitar që dhe ti kësë don,
se buri që do gruan vet nuk din t`jeton.*

*Po ike para meje, edhe pse unë s`dua,
kujto amanetin që ta kam ngarkuar,
para se të shkohsh m`a gjejë ti një grua,
sepse ti e din se çfare m`duhet mua.*

*Jo! unë dot kem kujdes, dot jap dashuri,
do të përkëdhel dhe dot mbajë në gji,
Zotit do t`i lutem t`mundur të ma bën,
unë tët`pres krahë-hapur se ti e meriton.*

Njeriu i pasur

*Vdiq njeriu më i pasur i një vendi,
në shumë familje u prishej rendi,
humbje e madhe për çdo shtëpi,
s`humbën një t`pasur, por një njeri.*

*Para se t`vdiste i thënka „parisë“,
t`mos bëni harxhime për shkak t`pasurisë,
dhe dua respekt për ate që kam thanë,
që jashtë „tabutit“ një dorë me ma lanë.*

*Rrugës drejt varrit kishte t`habitur,
bënin n`mes vete pyetje pandarë,
dhe për çudinë ishin t`mbërzitur, se
një gjë të tillë kurrë s`kishin parë.*

*Kur pyet hoxha për këtë njeri,
sa ishte gjallë a ishte i mirë?
Po, thanë xhemati me lot në sy,
në Shpirtin e pasur, një Shpirt njeri.*

*Për dorën që jashta „tabutit“ e ka,
ka qenë amaneti i fundit në t`ndarë,
t`a dini ju dhe njerëzit mbarë,
se nga pasuria gjë s`mer në varr.*

*Po ç`merr njeriu me vete në varr,
fjalën dhe veprën në rradhë të parë,
po qen të mira s`gjykohet në varr,
i mjerë është shpifsi që njerëz ka ndarë.*

Dikur jetohet ndryshe

*Dikur ish` ndryshe dhe jo si tani,
mundohej njeriu që t`kish harmoni,
shtohet familja në çdo shtëpi,
oborit lëviznin pleq e fëmijë.*

*Punët i bënin sëbashku të gjithë,
bura e gra, pleq e fëmijë,
kënga jehonte në çdo shtëpi,
dhe jeta vazhdonte` në harmoni.*

*Edhe tani kur jam duke shkruar,
dikur martohen dhe lidhin kunorë,
s`e duan jetën me prind të bashkuar,
por shtëpi n`vete, të vetmit banorë.*

Një jetë të re

*Dua një jetë të re ta filloj,
një jetë të re vetëm me ty,
atje në fundin e botës të shkoj,
atje ku dot jemi vetëm ne dy.*

*Kështu deklaronte një çift i ri,
posa t`martuar pra s`ish për çudi,
kur t`kemi nevojë t`mos ket njeri,
por për njeri-tjetrin t`jemi ne dy.*

*Pasi mbaruan fola dhe unë,
pse n`fund të botës doni me shku?
edhe unë nisa kështu si ju, por
fillimin dhe fundin i kisha këtu.*

Shërbtor i popullit

*M`u kujtua një ëndërr nga fëmiria ime,
që kur të rritem të bëhesha mbret,
të bëhesha mbret në një mbretni,
e vetmja dëshirë kur isha fëmi.*

*Më dukej se mbreti kishte magji,
të gjithë e donin se bënte gosti,
kur bënte dorën lartë ta drejtojë,
njëzëri brisnin mbreti t`na rrojë.*

*Sikur e ndjeja fuqinë e magjisë,
kërkoja dhe ndihmën e Perëndisë,
të jem magjik me jetë të gjatë,
dhe t`jem shërbëtor i popullit t`nratë.*

Një libër me fjalë

*E nisa një libër ta shkruaj me fjalë,
në mendjen e djalit, vajzës ngadalë,
m'u deshtën ca vite të shkruaj pandalë,
se duhej shumë herë t`përsëritej një fjalë.*

*Një libër t`këti lloji e shkruan çdo prind,
e nisën që ditën kur f'miu i lind,
një libër kësaj lloji që shkruhet me fjalë,
mbetet pas vdekjes vepër e gjallë.*

*Ktu në këtë libër s`ka punë askush,
s`duhet t`përzihet as miku i ngushtë,
ktu nuk ka punë as motër, as vëlla,
askush s`ka punë pranë prindërve t`gjallë.*

*Pas njëzet vitesh q`i shkrova me mund,
as pjesën e parë s`e kisha në fund,
një injorantes diçka s`i pajton,
prandaj ca rrjeshta merr dhe i ndryshon.*

*M`u desht të punoja edhe më tepër,
u desht edhe dhuna, por jo dhe në vepër,
kështu arita tek fundi i sajë,
dhe t`mirat e t`kqijat të mos i ndajë.*

*Me që fillimi çdokund ndryshon,
debili fundin nuk e kupton,
s`të jep të drejtë, të bën fajtor,
të bën gjakpirës, t`bën diktator.*

Ti s`na dëgjon

*Çdo natë para gjumit ne të kujtojmë,
çdo natë t`njetën pyetje vetes ia shtrojmë,
çdo natë pa përgjigje nata kalon, dhe
çdo natë presim natën e fundit të shkron.*

*Dhe para nesh me këtë pyetje janë marrë,
për natën e fundit që nga nata e parë,
dëshira e prindit që t`jet natë e mbarrë,
dhe jetën sëbashku t`vazhdojnë të pandarë.*

*Dikush këtë natë si të fundit numëron,
i shtohen shumë pyetje përgjigje kërkon,
me këtë kapitull don shpejt të mbarron,
dhe pa humbur kohë me tjetrin t`fillon.*

Një natë pafund

*Kaloi edhe nata më e gjatë e jetës time,
një natë që unë fare s`e prisja ashtu,
brenda një nate shkoi tërë jeta ime,
ishte kjo natë, pra një natë pafund.*

*Ktë natë u linda dhe fëmininë kalova,
ktë natë u rita u bëna dhe burë,
ktë natë dhe njëherë të gjitha i përjetova,
por s`plasa se isha njeri dhe nuk isha gurë.*

*Ishte pra nata më e gjatë e jetës time,
ktë natë që s`e prisja, e që e dua shumë,
se në ktë natë nuk kisha më gabime,
të gjitha i sqarova dhe s`bëra një pik gjumë.*

S`di si t`mendoj

*Ç`kam ra n`hall mor unë i shkreti,
ç`më tha një burë në moshë,
sa mendoj ta them një fjalë,
fjala më shkron bosh,*

*T`mendoj dhe dua si një burë,
por gruaja s`më len dot,
sa hap` gojën për t`thënë një fjalë,
m`thot mbylle mos fol kot.*

*Buri flet si me qenë grua,
edhe pse është burrë,
thot është koha me durue,
ndryshe plas si gurë,*

*M`thoni o njerëz si t`mendoj,
siç` na thotë klanuni!?
apo ndryshe të mendoj,
se luan edhe druni!?*

*Që të m`sohet t`flet njeriu,
i duhen veç dy vjet,
kurse t`heshtën ky i ziu,
i duhen pesëdhjetëvjet.*

*T`heshtën mundet një i ditur,
dhe në Shpirtë i ngritur,
kurse flasin e na m`sojnë,
njerëz të paditur.*

Kur mendon për vete

*Sa ishte i qetë dhe i singertë,
dinte të mendojë edhe drejtë,
çdo punë të pistë që s'e bënte vetë,
e gjykonte si të padrejtë.*

*Nuk mundi shumë të durroj,
dhe si i paaftë të punoj,
një ndihmë për interes,
nga fitimi i pistë të pranoj.*

*Që të jet i qetë dhe i singertë,
duhet arësye të fortë t'kërkojë,
dhe përsëri vetë të mendojë,
që punën e pistë ta zbulurojë.*

E kërkoja Lindjen n`Perëndim

*E kërkoja Diellin të lind në perëndim,
kërkoja dhe Hënën atje t`perëndojë,
akoma e kërkojë si t`ishite Dielli im,
në lindje t`perëndojë dhe Hëna atje t`lind.*

*I kërkoja ngjyrat t`i shoh n`erësirë,
natyrën me Diell t`a shoh bardh - e zi,
kërkoja t`a gjejë njeriun me brirë,
e kërkoja n`dritë edhe n`erësirë.*

*Po t`i kisha sytë prapa, ku s`i kam,
të ecja në Tokë, t`mendoja se jam n`Hanë,
të kërcenja n`kokë e t`binja në kambë,
atëherë edhe veten d`e grinja me dhambë.*

Nga vetja të ndryshojmë

*I duam ndryshimet në jetë,
i presim dhe i kërkojmë,
se ndryshimet na mbajnë në jetë,
por edhe ato duam t'i ndryshojmë.*

*I duam ndryshimet tek të tjerët,
për vete mendjen s'e vrasim,
edhe atëherë kur të tjerët ndryshojnë,
s'na pëlqen se nuk na përkasin.*

*Po ia kthijem kujdesin vetëvetes,
vetëm njëherë nga vetja të ndryshojmë,
dhe vetëm atëherë dot jemi në gjendje,
ndryshimet tek të tjerët t'i pranojmë.*

Kur gjysmën tjetër gabon

Unë jam vetëm një gjysmë,

dhe gjysma tjetër je ti,

një gjysmë është edhe ajo,

dhe gjysma tjetër ai.

Një gjysmë është edhe një fjalë,

që gjysmën tjetër kërkon,

por me që ka ndodhur tek ai dhe ajo,

mund që gjysma e fjalës me tjetrën t`gabon.

Unë duhet më shumë se sa një fjalë, të kem kujdes,

se fjala-fjalën shpejtë mund ta ndron,

kurse unë sa do që t`mundohem, ta ndrojë vetë,

me gjysmën po gabova si mund t`them se bërra jetë.

*Edhëpse mund t`ndodh që fjala-fjalën ta gabon,
ia ndron kuptimin dhe si t`atillë e pranon,
vazhdon me fjalë tjera, fjali të formon,
por fjalën e gabuar nuk e përjashton.*

*Qoftë edhe unë, me gjysmën tjetër të gabo, j,
dhe këtë gjysmën time atje ta kërktoj,
është padrejtësi, se dua ta ndryshojë,
në vend që rrug`n e jetës sëbashku ta trasojmë.*

*Kështu si një gjysmë jemi shumë të vjetër,
por s`e dijmë aqoma se ç`vlerë ka gjysma tjetër,
nuk është veç një gjysmë, por domosdoshmëri,
se pa gjysmën tjetër jemi gjysnjeri...*

Çdokush do ta kupton

*Do të vjen edhe ajo ditë për mua,
kur unë do të flas, por edhe dot veproj,
dhe ndoshta atë ditë ndryshe do ta dua,
se do të jem në gjendje që të them:
mer sa të duhet pastaj në daç rri e në daç shko,
dhe eja prap si njeri, se njerëzit unë i dua.*

*E di se ajo ditë do të vjen,
që të qenurit tim në këtë botë ta kuptoj,
dhe çdo faj që tjetrit ia ngjeshja t' mos harroj,
se faji jam unë dhe në vete duhet ta kërkoj.*

*Nuk ka se pse ajo ditë të mos vjen,
edhe pse askush për te nuk mendon,
dot jet fryma e fundit e jetës në këtë botë,
ashtu si unë dhe ti, çdokush do ta kupton...*

Kaderi në jetë

*Ktë ditë nuk doja ta ndajë me askënd,
as edhe të nisja të shkruaj ditar,
por si sekret t'a mbaja në mend,
ta merja me vete edhe në varr.*

*Është dita e vitit të tret në ktë jetë,
me ditët e viteve më t`gjata se kurë,
kur gjysh unë u bera e durova i qetë,
që shijen e nipit se ndjeva n`lëkurë.*

*As fajin, as shkakun nuk e kërkoj,
për thashë e thënat fare s`mendoj,
kaderin e jetës kur e kujtoj,
me sabër nga Zoti çdo gjë e pranoj.*

Në të ardhmen jeta mbaron

*Nuk e di edhe unë vetë ku të jetoj,
një jetë më të mirë në të ardhmen t`kërkoj,
apo çdoherë për t`kaluarën t`mendoj,
dhe realitetin e së tashmes ta harroj.
Të kaluarën kujtoe,
por mos u merr me te, kështu më kanë thanë,
jeto në të tashmen, se kjo të takon,
e ardhmja është e mirë vetëm kur vjen,
se e ardhmja është edhe ajo ku jeta mbaron.*

*Ti, po jetove në t`kaluarën, të tashmen s`e ndjen,
kurse për t`ardhmen e humbën çdo shpresë që ke,
jetoë të tashmen për të ardhmen, para se t`mbaron,
se pas këtij mbarimi, një jetë tjetër fillon...*

K.A. Sherifi

28.08.2007 Neuhausen

Ninula e babës

*Kur baba, djalit ninulën ia këndon,
me ritmin e djepit fjalët ia drejton,
s'i thotë m'u bëfsh mbret, s'kta se ç'e don,
por një burë me nderë o bir, baba kërkon.*

*Hajde gjum`o hajde, hajde tek im bir,
rrite, bëne t`fortë, bëne djalë të mirë,
jo për pashalluk as për pushtetarë,
bëre të njohë veten dhe kombin Shqipëtarë.*

*Hajde gjum`o hajde, hajde me ngadalë,
se dua birit tim, t'i them dhe njady fjalë,
baba ty të kam, por mos t`paça ore djalë,
nëse ndodh që babës ftyrën me ia marr...*

S'e dua sido...

*E dua vetëm pak t`jet e bukur,
e dua edhe t`më kuptojë,
dhe kështu siç jam,
dua t`më pranojë.*

*Vetëm kjo është ajo që unë dua,
dhe gjë tjetër s`kërkoj,
se edhe unë atë,
k`shtu do ta pranojë.*

*Por dua edhe një gjë që ta dijë,
se do teke që i kam, për vete t`i mban,
se janë të mbushur me dashuri,
dhe vetëm të mijat janë.*

Fantazia ime

*Jetoja i humbur dikund në një vend,
ku dukej se t`humbur ishin të gjithë,
dhe çdoherë diçka më binte ndërmend,
se ndryshe mendoja nga të tjerët n`at vend.*

*Më binte ndërmend të dalë nëpër botë,
t`i shoh ata t`humbur, se ç`jetë kalojnë,
se jetën që bëja më dukej e kotë,
dhe doja ta dijë të tjerët ç`mendojnë.*

*Kërkoja ta gjejë edhe një siç jam vetë,
me njëri-tjetrin mendimet t`i ndajmë,
sëbashku t`kërkojmë kuptimin për jetë,
dhe për njëri-tjetrin sëbashku të qajmë.*

*Pastaj sëbashku të ecim më tej,
t`kërkojmë edhe vendin e humbur ku është,
se jetën e humbur atje mund ta gjejmë,
dhe n`vandin e humbur, humbjen ta ndjejmë.*

*Edhe më tej si shokë të vazhdojmë,
se vjen ajo ditë ku ndoshta s`durojmë,
dhe n`vend që të shajmë e të sulmojmë,
me lamtumirë mund të kalojmë.*

*Por sikur të ndodhte t`mos kisha një shok,
dhe n`rrugën e humbur t`kaloja unë vetë,
nuk do ta merrja unë rrugën në tokë,
por rrugën në qiell sëbashku me retë.*

Para vdekjes duhet ta kuptoj

*Edhe sa kohë duhet të kalojë;
apo edhe sa e sa vite duhet të duroj,
mos duhet ndoshta, ndryshe të mendoj,
që jetën, para vdekjes ta kuptoj!*

*Dua ta kuptoj vërtetë se kush jam unë,
si errdha, pse dhe për ç'punë,
të ndajë dashuri apo t'ushtroj dhunë?!
apo numrin që mungonte ta plotsoja unë!*

*Përpara se të vdes unë duhet ta kuptoj,
se errdha si një sprovë që duhet të duroj,
të ndajë dashuri dhe dashuri t'pranoj,
as t'keqen më t'vogël kujt mos t'ia mendoj.*

Një këngë ndryshe

*Nganjëherë dua të jem diku tjetër,
atje ku kënga dëgjohet me ngadalë,
jo të këndojë dhe as valle të luaj,
por gjërat t'i shijoj e ta shuaj një mall.*

Tani dua të jem atje...

*atje ku mirësia burrimin e ka,
atje t'jem bashkë me ndjenjën time,
atje t'jem afër një Shpirti që qanë.*

*Dhe me këtë Shpirtë kështu të bërë copa,
ta hjek dhe një copë për atë Shpirtë të vrarë,
atje ta ndjejë dhimbjen time,
dhe dhimbjen në Shpirtin e sajë.*

*Dua të jem atje ku ndryshe këndohet,
ku kënga dhe loti janë bashkë, të pandarë,
t`këndoj edhe unë atë këngë ndryshe,
atë këngë me lot, për Shpirtin e vrarë.*

*Pastaj të kapemi dorëpërdore,
e t`hecim me ritmin e zemrës ngadalë,
t`vallëzojmë sëbashku një valle ndryshe,
një valle dyshe për Shpirtin me mall.*

K.A. Sherifi

20.09.2007 Neuhausen

Dhimbja që s`durohet dot

Të lutem po e dite, më thuaj se ç`është dhimbja?

Sa mund t`jet e madhe, dhe sa mund të peshon?

Çdo dhimbje që ndjejë, a thua mu` m`takon?

Apo dhimbja e yte, dhimbje më shkakton?!

Thonë se edhe malet kanë dhimbjen e vet,

nga pesha që bartin, janë edhe të shkrretë,

a janë dhimbjet ndryshe? a kanë malet jetë?

Po kjo dhimbj`e malit mua a m`përket?!

S`them për ato dhimbje që vrava këmb e duar,

as dhe për një gurë që malit i është shtuar,

as për dhimbje barku që sot gjë s`kam ngranë,

as edhe për qokën që e lodha mbramë.

*T'pyes për një dhimbje që s`e sheh me sy,
por duhet që pasojat t`i njeh çdo njeri,
dhimbje aq e madhe, s`ka si e peshon,
që një fjalë e vetme, këtë dhimbje e shkakton.*

*Njëherë një djal nanës një sy ia nxori,
nana tha s`ka gjë, këtë tjetrin e përdori,
por kur djali nanën me fjalë e randon,
dhimbje më të madhe s`ka se ç`i shkakton.*

*Nëse ndodh pas fjalës dhunën t`a përdor,
ta pështyjë në ftyrë, të ngren edhe dorë,
nana s`ka më vlerë të jetojë n`këtë botë,
sepse është një dhimbje që s`durohet dot...*

K.A. Sherifi

24.09.2007 Neuhausen

Në shkencë a n`parti

Ku t`i drejtojmë fëmijët tanë,

në ndonjë shkollë

dhe n`fakulltet,

t`bëhen doqtorë

dhe dijetarë,

astronaut edhe shkenctarë!

Ku t`i drejtojmë sot kta fëmijë,

kur dihet se shkencë

s`krijon parti.

Nuk njihesh dot,

se qenke shkenctarë

po sqe partijak

dhe parlamentarë!

*Ku t`i drejtojmë fëmijët ne sot,
ç`mund të arrijmë pa dije o Zot?
Kur disa parti na flasin kot!
dhe disa heshtin me gojën plot!*

*Ku t`i drejtojmë ne kta fëmi,
të jesh dijetarë s`kë ardhmëri,
të shkosh në kishë, t`shkosh në xhami,
po s`qe n`parti, s`je as njeri!*

*Ku t`i drejtojmë fëmijët ne sot,
ku! përveç dijes në këtë botë,
ku! veç besimit në Ty o Zot,
ku t`i drejtojmë! Ku!...*

As edhe në heshtje s`do të flas

Do të hesht dhe nuk do të flas.

Nuk do të flas,

që fjala e thënë një kahje tjetër të mos merr,

nën heshtje fjalën do ta ndrydh

dhe fjala brenda vetes të plas.

E dijë se edhe heshtja flet,

dhe në këtë heshtje rrezili!

Jo vetëm se bëhet mbret,

por është në gjendje heshtjes t`i vë fletë,

e ta lë të fluturojë, teposhtë e përpjetë

djathtas e majtas nëpër bot`n e vet,

heshtja mendimet fare nuk ia vret,

ti fole apo s`fole, qëndrove i qetë,

rrezili për ty, çdoherë do të flet...

K.A. Sherifi

13.10.2007 Neuhausen

Njëzetetë vjet më parë

*Në vjeshtën e vitit shtatëdhjetenëntë,
ishte një kohë me gjendje t`vështirë,
mendime t`pakjarta s`më linin të qetë,
afrohej çasti i ndryshimit në jetë.*

*Afrohej dita e lindjes për ty,
por edhe ndarja nga çerdhja e nxehtë,
ballafaqimi me t`ftohtën natyrë,
kurse në mua bindja për jetë.*

*Ti qe i pari në emrin tim „babë“,
në ty dhe veten një f`mi e pashë,
ti përgjegjës në mua ma shtojë,
që t`isha pranë teje saherë t`më kërkujë.*

Çdo të ndodhte sikur...

*Një vit t'i kishte trembëdhjetë muaj,
çdo muaj në vete ditë njëzetetetë,
dhe kjo në mes vete t'shumëzuar,
a thua dot jepnin një vit të vërtetë?!*

*Ka shumë njerëz në këtë botë që i druhen,
thjesht kti numri trembëdhjetë,
brenda një viti të rrallë e këmi,
dhe desha për një muaj ky numër të jet.*

*Qëllimi i im është i thjeshtë,
për trembëdhjetën një muaj rjesht,
në dimër a verë, vjeshtë e pranverë,
pra, në çdo stinë të motit të vinte njëherë.*

K.A. Sherifi

27.10.2007 Neuhausen

Nana s`harron kurrë

*Disa ndryshime që ndodhin në jetë,
nuk përsëriten dhe s`vijne dy herë,
raste t`veçanta që mbeten n`kujtesë,
dhe që përcillen nga brezi në brez.*

*Për jetën e tërë një nanë e mban mend,
çastin e lindjes të fmiut të vet,
çdo vit at`dit`ajo kujton,
peshqeshin e Zotit nuk e harron.*

*Oj nanë ti e di se ç`ditë është sot!
para shumë vitesh më solle n`ktë botë,
mirëpo tani, larg teje unë jam,
por ti je një Shpirtë e unë n`zemër të kam.*

*Sot je në moshë, me rrudha në ballë,
zemra e lodhur, Shpirti me mallë,
fytira e zbehtë, trupi i tharë,
a e ke n`mendje këtë ditë të rallë?!
Apo mos ndoshta ke halle shumë,
s`t`japin kujdes t`ngarkojnë me punë,
mos je e tepërt dhe je një pengesë,
që dita e sodit tët`shkojë në haresh?!*

Jo... është e pamundur...

*Sado që halle nana të ket,
s`harron ditëlindjen e djalit të vet,
nuk harron çastin më t`bukur n`jetë,
por thot të rrosi dhe t`kesh shëndet.*

atidra

*Kaloi edhe kjo dita sot,
një ditë ndryshe nga ditët tjera,
një ditë për një bindje edhe më shumë,
që shëndetit t'i jepet vlera.*

★ ★ ★

*Ma bën këtë të mirë të lutem?!
më ndihmo?!
gjej pak kohë të lirë për mua,
a thua aq kohë s'ke?!
Leni pak anash k`naqësitë e tua,
se jam i paafte, jam i kufizuar,
të lutem, e di që ti mundesh,
më ndihmo.*

★ ★ ★

Mos më thuaj: nuk kam kohë...

☆ ☆ ☆

*Me shëndet të lig unë jam, s`më beson njeri!
sikur s`më besojnë as vëllau, as motra,
nuk më besojnë që unë s`kam fuqi,
nuk më besojnë që s`jam nga gurri,
as mermeri, çeliku; të jem edhe njeri!!!
Pastaj vjen një nga ditët, si kjo dita sot,
një engjull mbrojtës nga Perëndia,
Ty të falem o Zot.
Tani zgjohet dhe vetëdija,
ndryshe flasin sytë me lot,
ndryshe flet vëllau, flet motra!
të gjithë flasin ndryshe sot
t`kesh shëndet gjë tjetër s`duam,
s`duam se paska qenë e kotë...*

K.A. Sherifi

15.11.2007 Neuhausen

Përshkrim i ndjenjës

*Dikush më bëri pyetje për ndjenjën,
si do t`a bëja përshkrimin e sajë,
nisa t`kërkojë tek Saadiu, dhe Göte,
por asnjë fjali nuk gjeta t`a ndajë.*

*Kërkoja në disa fjalor q`i kisha,
të huaj dhe n`shqip i morra në dorë,
fjalët më t`nirra t`i gjejë kërkoja,
t`ia thurja ndjenjës të bukurën kurorë.*

*Kërkoja, atje tek mjerimi Migjenit,
dhe nisa si „Luli i vocër“ t`mendoj,
aty vetëm plagën e vjetër ngacmova,
prandaj tek Naimi vazhdova t`kërkoj.*

*E kërkova edhe tek Omar Kshajami,
në Rubairat t`kënduar në shqip,
pastaj kërkova dhe tek Mevlana,
me bindje të plotë se do ta gjeja aty.*

*Mendimet më çonin drejt fatit të zi,
tek librat e djegur në Andaluzi,
mos ndoshita atje ku janë bër hi,
të shkruar për ndjenjën ka pas një fjali!?*

*Me që nuk gjeta gjë n`kët rrugëtim,
s`jam as i aftë të jap një mendim!
që ndjenjën time tek tjetri e ndjejë,
këtë mund ta them: por nuk kam përshkrim.*

Në qendrën tregtare

*Ka gjasa që ky mendim të jet i drejtë,
se takimet me shoqët ndodhin rastësisht,
në qendrën tregëtare kur dalin të blejnë,
apo shkurt t`harrojnë at gjendje të trishtë.*

*Me fjalë të zakonshme, fjalë të shkurta,
pyetjet: ku je, si je dhe si ja kalon!
mirë; dëgjohet në rastet më t`shumta,
por prap pa ankësa biseda s`mbaron.*

*Vërtet është i rrallë takimi me shoqë,
aq më i rrallë është takimi me miq,
aty edhe vëllau e takon vëllanë,
aty ku takohet dhe hiçi me hiçin.*

*Aty pra takohen edhe babë e bir,
aty nip e mbesë pas gjyshit vrapojnë,
këngën më të re duan t'ia këndojnë,
por pastaj prej tij një përrall kërkojnë.*

*Nkëtë qendër tregtare unë me gruan time,
edhe gjën më t'vogël ktu e bëjmë pazar,
jemi invalidë, dhe s'jemi pa shqetësime,
aty dorë-për-dore ecim të pandarë.*

*Ndalim tek vitrinat të mbushura plot,
me mallra të kohës, „nike“, „puma“, „boss“,
gjëra që s'na duhen, dhe i shohim kot,
se janë po të njejtat që ndrohen çdo mot.*

*Aty ka dhe njerëz që ecin me nxitim,
kurse të papunët e kanë si vendtakim,
aty ka Shqiptar, Turq e Kurd, Hindus,
Tamil, Rumun e Serb, edhe ndonjë Rus.*

*Europën e bashkuar, e ke në tërsi,
por edhe Ballkanin, dhe një pjesë Azi,
çdo popull për vete, është dhe patriot,
edhe ne Shqiptarët, s`jemi njerëz qot.*

*Kështu sikur jemi, dallim për ne s`ka,
qoftë Kurd apo Serb, ne i themi vëlla,
Shqiptar të bashkuar jemi zemërdashës,
ashtu sikur ishin: n`kohë të Ali Pashës.*

*Sot në prag i këmi, festat e atëdheut,
që nisën në Krujë me flamur t`Skënderbeut,
komandant i parë trim e legjendarë,
është për Ballkanin dhe Europën mbarë.*

*Sot kjo ditë e madhe është fest e Shqipërisë,
njëzet e tetë nëntori ditë e pavarësisë,
n`Kosovë edhe më gjërë kudo që ka shqiptar,
e festojnë ditëlindjen e Ademit legjendarë,
q`u vrra për ideal me flamurin në dorë,
shqiptonjën dykrenare q`e ngritën në Vlorë,
Ismail Qemali me trimin trim shqiptar,
Isa boletinin strategun kosovar,
zemër të një burri me qëndrim kërenar...*

Ike me vrap dhe gojën plot fjalë

*Ti ike dhe u humbe në kthesën e parë,
ike me vrap dhe gojën plot fjalë,
fjalë që s`dëgjova nga goja të dalë,
prandaj u nisa pas teje ngadalë.*

*U nisa pas teje që afër tët ndjejë,
kurse me sy vetëm hijen t`a prek,
me zhurmën e fjalëve t`përtypura n`gojë,
t`a thurja mendimin e rastit që m`ndjek,*

*E dua zbërthimin e fjalëve t`a di,
gjersa gëlltitja e fundit s`ka mbri,
prandaj unë pas teje nuk ndalem t`mos vi,
se: i dua fjalët t`i mbledh në fjali...*

Për babin tim

*Mami, mami më dëgjon?
unë e di që ti më don,
ti m'ke xhan e më ke Shpirt,
n`sytë e tua jam një dritë.*

*Jam një dritë në errësirë,
jam një yllë që n`tokë ndriçon,
jam Learti djal i mirë,
jam një engjëll që të mbron.*

*Unë të mbroj se kam nevojë,
për kujdes dhe edukim,
përalla, vjersha të mësojë,
që t'ia them unë babit tim.*

K.A. Sherifi

10.12.2007 Neuhausen

Njeriu dhe majmuni

*Nuk jemi në planetin ku majmunët jetojnë,
prandaj as emra majmunçe s`dëgjojmë,
mirëpo mënyra se si ca veprojnë,
më duket se edhe majmunit ia kalojnë.*

*Ka njerëz që ende ndryshe mendojnë,
edhe sot kur në kulmin e civilizimit janë,
teorinë darviniane mundohen ta mbrojnë,
se prejardhjen nga majmunët e kanë.*

*Si mund ta emëroja këtë qenie s`e di,
kur s`është majmun, por s`është as njeri,
po t`i bashkoja dy emrat në një,
kjo specie dot quhej „majmun-njeri“ ...*

Dhimbja s'është` bukë

Harojmë ku jemi,

harojmë që jetën në duar s'e kemi,

harojmë, dhe fundi papritur na vjen,

dhe ai që mbetet një dhimbje e ndjen.

Ca nëna këtë dhimbje e fusin ndër dhëmbë,

ca nëna e duan ta shkelin me këmbë,

një nanë këtë dhimbje e merr dhe e shtyp,

që lukthi të mundet më mirë ta përtyp.

E ç lukth do të duhej të kishte kjo nënë?!

kur dhimbjen ta bluaj të mos dëgjojë zënë?!

a mundet kjo ndjenjën e mallit ta zhduk?!

e t`thot s'është dhimbje por një copë bukë?!

Dikush feston vetë

*Sot është festë, dhe bota feston,
feston familja, shoqëria feston,
dhe n`çdo shtëpi feston çdo njeri,
por diku një plakë feston në vetmi.*

*Shpalos kujtimet e tretet nga pak,
në Shpirtin e sajë pikon një pikë gjak,
kujtime t`pashkruar as n`letër as n`pllakë,
shpalos nga zemra dhe vdes me `to nga pak,*

*Në katër murre e rrethuar ajo,
e kërkon ta gjejë harresën e vet,
aty ku të fshehur, ka jetën si kujtim,
që ta merr me vete, t`mos mbetet jetim.*

Përmbajtja:

1) Në lamshin tand-----	7
2) S`e gjen dot-----	8
3) Më thuaj ku është-----	9
4) Dialog me mua-----	10
5) Ishte vonë-----	11
6) Sot e njëqindvjet-----	12
7) Faqeziu-----	13
8) Ç`do gjë është e kotë-----	14
9) Mirëupafshim-----	15
10) Çudia njerëzore-----	16
11) Sa e vështirë-----	17
12) Vdekja e babës-----	18
13) Pagjumësia-----	19
14) Me duarzbrazur-----	20
15) Edhe njëherë si dikurë-----	21
16) Pasoja e sistemit-----	22
17) Sindrom apo dështim-----	23
18) Hipokrizia-----	24
19) Dija e forcës-----	25
20) Dështim-----	26
21) Njëzetegjashtë-----	27
22) Erdhëm bashkë dhe s`u pamë-----	28
23) Kod` i jetës-----	30
24) Shpirti I vrarë-----	31
25) E drejta-----	32
26) Në atë vend me pluhur-----	33

27) <i>Diçkush tjetër vendos</i> -----	34
28) <i>Një jetë për ty</i> -----	35
29) <i>Mos u fut</i> -----	36
30) <i>Mos u zemëro</i> -----	37
31) <i>Dua të nisem</i> -----	38
32) <i>Nuk e di</i> -----	39
33) <i>Befas dhe papritur</i> -----	40
34) <i>Katundari</i> -----	41
35) <i>Vetëm një gjë</i> -----	42
36) <i>S'i gjeta kurrë</i> -----	43
37) <i>Nuk kam problem</i> -----	44
38) <i>Shpirti s'plaket kurrë</i> -----	45
39) <i>Kur unë isha i ri</i> -----	47
40) <i>Në pleqëri i ri</i> -----	49
41) <i>Yllit që dot` dalë</i> -----	50
42) <i>Rrena e vërtetë</i> -----	51
43) <i>S`jemi të kënaqur</i> -----	55
44) <i>Motra për vëllanë</i> -----	57
45) <i>Një vend I rrallë</i> -----	58
46) <i>Me një qershor</i> -----	59
47) <i>Kundërshtarët e jetës</i> -----	60
48) <i>Gruaja e keqe</i> -----	62
49) <i>Kush është fajtor</i> -----	64
50) <i>I kuptova mbrapsht</i> -----	65
51) <i>I kuptove mbrapsht</i> -----	66
52) <i>Këndoe një këngë</i> -----	67
53) <i>Jam në dyshim</i> -----	68

54) <i>Kujt I duhem</i> -----	69
55) <i>Kur flasin dy vetë</i> -----	70
56) <i>Kur ti flet</i> -----	71
57) <i>Gjurmëve të nanës...</i> -----	72
58) <i>Ditë e vështirë</i> -----	77
59) <i>Kush jam ti</i> -----	78
60) <i>Asgjë s`pashë me sytë e mi</i> -----	79
61) <i>Puna dhe jeta</i> -----	80
62) <i>Edhe mua më erdhi rradha</i> -----	81
63) <i>Në përvojtor</i> -----	82
64) <i>Jonjeriu s`bëhet njeri</i> -----	83
65) <i>Fjala e lirë</i> -----	84
66) <i>Lindim që t`vdesim</i> -----	85
67) <i>Hallëxhiu</i> -----	86
68) <i>Syri i pangopur</i> -----	88
69) <i>T`mësojmë për dashurinë</i> -----	89
70) <i>Engjull i im me fletë</i> -----	90
71) <i>Në këtë botë</i> -----	91
72) <i>Ti e meriton</i> -----	92
73) <i>Njeriu i pasur</i> -----	94
74) <i>Dikur jetohej ndryshe</i> -----	96
75) <i>Një jetë të re</i> -----	97
76) <i>Shërbëtor i popullit</i> -----	98
77) <i>Një libër me fjalë</i> -----	99
78) <i>Ti s`na dëgjon</i> -----	101
79) <i>Një natë pafund</i> -----	102
80) <i>S`di si t`mendoj</i> -----	103

81) <i>E kërkova Lindjen n`Perëndim</i> -----	106
82) <i>Nga vetja të ndryshojmë</i> -----	107
83) <i>Kur gjysmën tjetër gabon</i> -----	108
84) <i>Çdokush do ta kupton</i> -----	110
85) <i>Kaderi në jetë</i> -----	111
86) <i>Në të ardhmen jeta mbaron</i> -----	112
87) <i>Ninula e babës</i> -----	113
88) <i>S`e dua sido</i> -----	114
89) <i>Fantazia ime</i> -----	115
90) <i>Para vdekjes duhet ta kuptoj</i> -----	117
91) <i>Një këngë ndryshe</i> -----	118
92) <i>Dhimbja që s`durohet dot</i> -----	120
93) <i>Në shkencë a n`parti</i> -----	122
94) <i>As edhe në heshtje s`do të flas</i> -----	124
95) <i>Njëzetetetë vjet më parë</i> -----	125
96) <i>Ç`do të ndodhte sikur</i> -----	126
97) <i>Nana s`harron kurrë</i> -----	127
98) <i>atidra</i> -----	129
99) <i>Përshkrim i ndjenjës</i> -----	131
100) <i>Në qendrën tregtare</i> -----	133
101) <i>Ike me vrap dhe gojën plot fjalë</i> -----	137
102) <i>Për babin tim</i> -----	138
103) <i>Njeriu dhe majmuni</i> -----	139
104) <i>Dhimbja s`është` bukë</i> -----	140
105) <i>Dikush feston vetë</i> -----	141
106) <i>Përmbajtja</i> -----	142

Kadri A. Sherifi

*E di që ka njerëz t`çuditshëm në botë
që presin dhe vdekjen e tjetrit më shpejtë
se është pengesë e injorancës në tokë
se mirësia në zemër "urejtjen" godet*